

LÀM SAO ĐỂ NÂNG CAO KHẢ NĂNG GIẢNG DẠY TOÀN DIỆN CỦA GIÁO VIÊN

Chủ giảng: Cô giáo Dương Thục Phân

Thời gian: Tháng 1 năm 2013

Địa điểm: Thông Châu Bắc Kinh

Tập 14

Thành tích thì mỗi bài thi cũng bị bôi đỏ vài ba chỗ chứ không bị bôi đỏ toàn bộ, những môn khác chỉ cần tôi thích học thì đều rất tốt, mẹ tôi không biết chữ nhưng nhìn vào bài thi bị bôi đỏ thì bà biết là không tốt, bà sẽ nói với tôi: *“Con xem bảng điểm này sẽ không gửi về nhà mà bưu điện sẽ gửi đến văn phòng, ở văn phòng có rất nhiều đồng nghiệp của cha con, thành tích con người ta đều rất tốt, còn con thì kém thế này”*. Tôi không hề thay đổi sắc mặt mà nói: *“Kém thì kém, có gì ghê gớm đâu chứ?”*, tôi vẫn cảm thấy *“Nền văn hóa 5000 năm không lẽ lại thua văn hóa 200 năm sao?”*, cho nên tôi không học, không học thì không học. Cha tôi nhìn thấy tôi cãi lại thì nói với mẹ tôi: *“Con không học mà em còn ép buộc con làm gì?”*, không trách mẹ tôi, ông chỉ nói rất bình tĩnh: *“Bây giờ con không học, khi nào con muốn học thì con sẽ học”*. Trong tâm tôi liền cảm thấy cha mình vô cùng vĩ đại, không ai hiểu con gái bằng cha. Bởi vì lúc đó tôi không hiểu rõ cái lý này, nếu cô giáo tôi nói: *“Chúng ta học tiếng Anh xong sau này đến Mỹ kiếm tiền của họ cho nhiều”* thì tôi chắc chắn sẽ nói: *“À đúng, mình phải học cho giỏi để kiếm thật nhiều tiền”*, vì hồi nhỏ tôi đã lập chí sau này phải làm một nhà doanh nghiệp lớn, vì hồi nhỏ có chí hướng như vậy, kết quả lúc nhỏ lợi hại lớn lên chưa chắc đã ra gì. Vậy tại sao chúng ta lại nói đến việc này? Tức là cái khó trong nội tâm của học sinh là gì, chúng ta phải làm sao để đột phá? Sau khi đã giúp học sinh đột phá cái lý đó thì các em sẽ tiến bộ. Cho nên lên cấp ba tôi đến nhà chị tôi ở, chị tôi là giáo viên ngữ văn nên trong nhà có rất nhiều sách, lúc đó tôi đã bắt đầu tiếp xúc với truyện kí của rất nhiều vĩ nhân và đã thay đổi hướng suy nghĩ một chiều của mình, những suy nghĩ một chiều này bởi vì không ai có khả năng thuyết phục mình, cho nên nhờ những sách vở này mà đã thay đổi bản thân mình. Sau khi đã thay đổi thì chúng ta liền dũng cảm đối mặt thử thách, tiếng Anh rất đơn giản, bắt đầu học từ phát âm, học xong phát âm rồi tôi liền học thuộc tất cả các bài khóa, trình độ kém quá phải học thế nào? Cứ cắm đầu vào học thì rất khó thuộc, nên tôi đã dùng cách ca hát, lúc đó đang thịnh hành những bài hát nào thì tôi liền soạn chúng thành những bài đó và học thuộc, cho nên tôi thích nhất là tiết này học xong tiết sau cô giáo cho bài kiểm tra tôi luôn làm được 100 điểm, bởi vì tất cả các bài khóa tôi đã học thuộc hết rồi, còn hát được nữa, chỉ

cần a...a...a là tôi sẽ hát ra được và biết nên viết cái gì, sau đó mỗi ngày đều lấy đồng hồ ra thử thách chính mình, trong vòng bao lâu phải học thuộc bao nhiêu từ vựng đó, tôi rất thích thử thách chính mình, lấy đồng hồ ra xem trong vòng bao lâu sẽ học thuộc hết, học thuộc rồi tôi còn tự mình ra đề, trong lúc học bài còn tự mình kiểm tra mình, sau khi học thuộc xong liền kiểm tra ngay lúc đó, mình sẽ làm được mấy điểm. Cho nên tôi có rất nhiều phương pháp tự học, nhưng bởi vì rất nhiều tư tưởng của tôi chỉ dừng lại ở thế giới của mình, vì vậy nên học không tốt. Tại sao lại nói về điều này? Bởi vì các em học sinh của chúng ta trong thời kì thanh xuân khi các em sắp sửa trở thành người lớn thì rất nhiều lúc suy nghĩ của các em rất kì lạ, lúc này chúng ta phải giúp các em đột phá. Môn toán cũng vậy, khi lên cấp 3 thì ai cũng ngạc nhiên, học rất tốt, bài nào không biết thì sẽ suy nghĩ, cho nên có bài tôi đã từng làm trong 3 tiếng đồng hồ, sau khi làm xong thì tôi thấy rất vui, tại sao? Vì tôi đã biết suy luận, đã biết giữ bình tĩnh, đã biết dùng phương pháp như thế nào, phương pháp này không được thì chúng ta đổi phương pháp khác, phương pháp khác vẫn không được thì lại điều chỉnh một chút. Cho nên khi đã bắt đầu đột phá 1 bài toán làm trong 3 tiếng đồng hồ, 2 bài làm hết 6 tiếng đồng hồ, sau lần đó tôi thấy rất vui vẻ, bởi vì tôi đã có tinh thần đột phá, tôi đã có khái niệm suy luận, tôi đã biết suy nghĩ tìm đủ mọi cách để giải quyết vấn đề, đó là cách chúng ta đột phá cái khó trong môn toán. Cho nên khi giúp học sinh đối mặt với thử thách nhất định phải biết được khó khăn của các em nằm ở đâu, rồi tìm ra chỗ đột phá.

Điểm thứ ba là thử thách điểm số, chúng ta làm sao để các em chấp nhận thử thách điểm số, ví dụ lần này học sinh thi bao nhiêu điểm, tôi sẽ khích lệ các em *“Lần này chúng ta thi được 70 điểm, lần sau chúng ta đặt ra mục tiêu bao nhiêu điểm? Lần này chúng ta thi không tốt thì đặt ra mục tiêu lần sau mình sẽ vượt trội bao nhiêu điểm?”*. Giúp học sinh xây dựng sự tự tin cho chính mình, lần sau sẽ có mục tiêu rõ ràng, khi người ta có mục tiêu, có phương hướng thì họ mới có động lực, điều này rất quan trọng. Cho nên chúng ta giúp học sinh xây dựng tín tâm, đối diện với khó khăn trắc trở, giáo viên nhất định phải thường xuyên khích lệ các em, chứ không phải lúc khai giảng mình đã nói rồi, nhưng đến tháng thứ 2 vẫn phải nói tiếp, phương pháp và nội dung cũng phải thay đổi, đừng hát mãi một bài, giáo viên ca mãi một bài sẽ không tốt, chúng ta phải đổi mới, tinh thần diện mạo đều như nhau nhưng nội dung thì phải đổi mới.

Điểm thứ 5, chúng ta phải giúp học sinh khắc phục sự đối lập trong nội tâm, đối lập chướng ngại, nếu quan niệm của các em không thay đổi thì rất khó giúp được các em, giống như bình nước này vậy, nắp bình không mở ra thì

nước mãi mãi không cách nào rút vô bình được, con người cũng vậy, tâm bạn không mở rộng thì không thể có khả năng tiếp thu ý kiến của người khác, sự chấp trước cố chấp của bạn sẽ chướng ngại bạn hóa giải rất nhiều khó khăn trở ngại, điều này rất quan trọng. Trong quá trình thực tiễn chúng ta nhất định phải hạ thấp mình xuống, đứng ở góc độ của học sinh mà nhìn nhận vấn đề thì mới có cách để giáo dục các em. Nhất định không được nghĩ mình là trường bồi, mình là giáo viên, rất khó, nhất định phải hạ mình xuống, suy nghĩ của các em bây giờ chỉ nằm ở mức này, phải chỉ đạo các em trong phạm vi các em có thể tiếp thu, có thể lý giải được, như vậy mới tốt.

Được, chúng ta xem tiếp điểm thứ 15, tăng cường khả năng chịu đựng trắc trở của học sinh, thật ra những phần phía sau của chúng ta đều liên quan chặt chẽ với nhau. Khả năng chịu đựng trắc trở của học sinh là thứ rất quan trọng, bởi vì cuộc đời là một chuỗi những khó khăn trắc trở lớn nhỏ nối tiếp nhau, điều này rất quan trọng, chúng ta phải đối diện, mỗi ngày đều có những trắc trở lớn nhỏ nối tiếp nhau, hôm qua có thể sẽ nối tiếp đến hôm nay, hôm nay chưa giải quyết được thì nối tiếp đến ngày mai, ngày mai chưa hóa giải được thì sẽ nối tiếp đến ngày mốt. Vì vậy thường gặp trắc trở là việc bình thường, phải giúp học sinh hiểu rõ, kể cả chính mình, thường gặp trắc trở là việc bình thường, nhất định phải hiểu thế nào là trắc trở, đó chính là sự trưởng thành và nâng cao trí huệ nhân sinh, vì vậy các bạn nghĩ thử xem, gặp trắc trở thì chúng ta sẽ tìm cách đột phá, đột phá rồi thì trí huệ của chúng ta sẽ tăng trưởng, tầm nhìn của chúng ta sẽ nâng cao, cho nên đó là sự trưởng thành và nâng cao trí huệ nhân sinh, càng là động lực để đột phá. Cho nên đối mặt khó khăn trắc trở nhất định phải dũng cảm chấp nhận, chúng ta phải dũng cảm chấp nhận, vì đó là ân sủng và cơ hội rèn luyện tốt nhất mà ông trời đã dành cho chúng ta. Vì vậy khái niệm này chúng ta phải xây dựng cho học sinh kể cả bản thân chúng ta, đó là ân sủng và cơ hội rèn luyện tốt nhất mà ông trời dành cho chúng ta. Chúng ta làm giáo viên, hàng ngày học sinh không nghe lời chúng ta cũng cảm thấy rất khó khăn, đúng không? Cũng vậy, kể cả trước đây tôi cũng vậy, có nhiều em rất khó dạy, vậy chúng ta phải dạy các em ra sao? Đối với giáo viên mà nói đó là một sự đột phá, là một sự rèn luyện, rất quan trọng.

Vậy trong cuộc sống hàng ngày chúng ta phải hóa giải ra sao? Thứ nhất, dũng cảm đối mặt khó khăn, tìm kiếm con đường giải quyết. Ví dụ: Sự hình thành áp lực, áp lực hình thành như thế nào? Có những người không có hy vọng gì về cuộc đời, tại sao họ không có hy vọng? Ở đây chúng ta lấy ví dụ về đôi cánh vô hình, mọi người có xem phim này chưa? Rồi, đôi cánh vô hình, mỗi năm khi các bạn dạy lớp mới nhất định phải dành thời gian để cho học sinh

của mình xem, đôi cánh vô hình có tác dụng phản chấn nhân tâm, kể về một bé gái sau khi đã mất đi đôi tay của mình thì cuộc đời của em đã thay đổi ra sao, động lực sống của em, sau khi mất đi đôi tay em đã tự chăm sóc mình ra sao, đã sinh sống thế nào, đã mặc áo ăn cơm kể cả nấu cơm như thế nào, sức mạnh của em từ đâu mà đến, em đã đối mặt với sự cố bất ngờ trong đời mình ra sao và điều chỉnh nội tâm mình như thế nào? Câu chuyện như vậy, những câu chuyện cảm động Trung Quốc, những câu chuyện hay như vậy phải thường xuyên cho học sinh xem, xem một lần sẽ khích lệ các em một lần. Có một lần tôi đi taxi, đi taxi ở Đài Loan thì có nói chuyện với anh tài xế, anh ấy nói: *“Bây giờ mặc dù con cái không dễ dạy nhưng tôi có một chiêu”*, tôi hỏi: *“Chiêu gì?”*, *“Mỗi khi các con không ngoan tôi sẽ kéo chúng đến những cơ sở có những người bị thiếu năng trí tuệ hoặc thân thể tàn tật, những cơ sở tương tự như trại trẻ mồ côi do nhà nước xây dựng”*, anh ấy nói cho con mình đến đó xem, đến đó làm nghĩa công 1 tuần, giúp đỡ họ, cho họ ăn cơm, dìu họ đi, giúp họ chải tóc, cắt móng tay, anh nói, làm một ngày như vậy có thể ngoan ngoãn được 3 tháng, tại sao ngoan ngoãn được 3 tháng? Vì các em sẽ thấy mình may mắn biết bao, còn những bạn nhỏ kia ngay cả việc lo cho bản thân mình cũng rất khó khăn, nhưng các bạn ấy vẫn rất mạnh mẽ, muốn đột phá, cố gắng để đứng lên, cố gắng tự mình ăn cơm, vì các em nhìn thấy những bạn này có bạn miệng bị tật, ăn một miếng cơm mà nước bọt cũng chảy ra, rất khổ sở. Khi mặt học nhìn thấy một người mắt bị lồi ra và không có con ngươi, người đó đang ăn mì, mì rất nóng, tôi thấy người đó sờ bát mì và cầm lấy đôi đũa thì thật sự là bữa đó tôi ăn cơm không nổi, nước mắt cứ chảy dài, tại sao? Tôi may mắn biết bao, trong đời này còn có những người khổ sở như vậy, vì họ đã mất đi đôi mắt, ngay cả ăn một bữa cơm cũng vất vả như vậy, chúng ta còn có cơ duyên gì mà nói bữa cơm này không ngon, nói thế gian này không tốt, nhìn người này chướng mắt, nhìn người kia cũng chướng mắt, chúng ta thật sự là không có tư cách này. Nhìn thấy những con người đó trước mặt chúng ta thì mới biết mình may mắn biết bao, cho nên tâm biết ơn sẽ được sanh khởi. Cho nên chúng ta có thể dùng rất nhiều cách để các em cảm thấy mình vô cùng hạnh phúc, điều này rất quan trọng.

Điểm thứ hai, chúng ta đọc sách để hóa giải khó khăn, giới thiệu những quyển sách hay cho học sinh, sách nào hay, sách nào đọc xong sẽ giúp mình tăng trưởng năng lượng chánh diện, ở đây tôi giới thiệu một số sách, một là sách “Thong dong 100 năm” của Đài Loan, ông cụ này bây giờ qua tết sẽ được 102 tuổi, năm 96 tuổi cụ thi vào viện nghiên cứu, khi cụ đi báo danh thì những người đó nói với cụ, họ quen với cụ, vốn dĩ cụ là chủ quản hậu cần trong trường đại học đã nghỉ hưu, người ta quen biết cụ và nói: *“Ái chà, cụ sắp chết rồi, cụ sắp chết*

rồi mà còn báo danh làm gì?”, rất đả kích ông cụ, sau đó cụ đành chuyển qua một trường khác, 96 tuổi thi nghiên cứu sinh, 98 tuổi tốt nghiệp, 92 tuổi học đại học, 96 tuổi tốt nghiệp, nguyên nhân cụ đi học đại học là gì? Bởi vì trước đây cụ có một đồng nghiệp, ông ấy có người con hai ba chục tuổi rồi nhưng vẫn vô công rồi nghề, không có phương hướng mục tiêu gì trong đời, suốt ngày đắm chìm trong trò chơi điện tử, đắm chìm trong internet, không biết phải làm sao, người bạn này mới hỏi Triệu lão tiên sinh, ông cụ họ Triệu, ông ấy nói: *“Hay là bác đến khuyên con trai con đi, xem có cách nào giúp đỡ cháu không, kéo cháu ra, cứu lấy cháu”*. Cụ liền đi nói chuyện với anh con trai đó: *“Này cháu, bây giờ cháu mới chỉ học cao đẳng, chúng ta đi thi đại học được không?”*. Anh thanh niên này mới nói: *“Thi hả? Đi thi thì ông cũng đâu có thi, trừ phi ông cũng thi thì cháu mới thi”*. Câu nói này khiến Triệu lão tiên sinh kiên quyết: *“Được, đi thi”*, nhận lời xong đến năm 92 tuổi ông cụ đã thật sự cùng anh thanh niên đó đi thi và đậu đại học, thi đậu xong đến năm 96 tuổi cụ tốt nghiệp, sau khi tốt nghiệp thì tiếp tục thi cao học, năm 98 tuổi tốt nghiệp, chưa bao giờ bỏ một tiết học nào, hàng ngày cứ 6 giờ sáng là đi tàu lửa từ Cao Hùng đến Gia Nghĩa học, buổi tối hơn 10 giờ về đến nhà, một ông cụ 96 tuổi. Sau đó vì bị ngã nên phải ở kí túc xá trong trường, trong 2 năm đã hoàn thành hết chương trình. Sau khi xem xong thì tôi vô cùng phấn chấn, bây giờ tôi vừa đúng nửa số tuổi của ông cụ, tôi cảm thấy mình còn trẻ cho nên mình phải cố gắng hơn, ông cụ làm được thì tôi tin là những người trẻ tuổi như chúng ta không có lý gì mà làm không được. Vì vậy những loại sách này giáo viên cần phải tiếp thu nhiều hơn. Ngoài ra còn một quyển nữa là *“Những câu chuyện tu thân thời cổ đại”*, giới thiệu một số thánh hiền nhân nổi tiếng của Trung Hoa từ xưa đến nay, các ngài từ nhỏ đến lớn đã tu thân như thế nào, đã trưởng thành ra sao, có rất nhiều câu chuyện phong phú trong đó, chúng ta sau khi tiếp thu xong có thể giới thiệu cho học sinh đọc. Một quyển nữa là *“Thuyết uyển”* cũng có rất nhiều sự khai mở về đạo lý nhân sinh. Và *“Thuyết văn giải tự”* thì giới thiệu về trí huệ của từng chữ Hán, mỗi ngày trong giờ học chúng ta có thể giới thiệu 1 chữ, giới thiệu chữ Hán thì cần phải có thể kết hợp với cuộc sống, ví dụ chữ *“nham”* trong từ ung thư, các bạn xem, một bộ bệnh bên trong có bao nhiêu bộ khẩu? 3 bộ khẩu, chúng ta nói: *“bệnh từng khẩu nhập”*, bị ung thư, nếu bạn rất thích ăn những thực phẩm đen thì bạn đã tiến gần đến ung thư rồi đó. Vì vậy các bạn xem chữ này có thú vị không, bên trong có bao nhiêu bộ khẩu? 3 bộ khẩu xếp thành một ngọn núi, bạn ăn thực phẩm đen nhiều đến nỗi có thể xếp thành một ngọn núi thì có thể bạn sẽ sống chung với ung thư, đúng không? Cho nên nhìn chữ này chúng ta thấy có trực quan không? Do đó giáo viên chúng ta có thể chuẩn bị nhiều một chút, trí huệ của Hán tự chúng ta có thể hạ bút thành văn, rất là thú vị. Chúng ta xem chữ *“trí”*, thế nào là *“trí”*? Chúng ta xem chữ *“trí”*

này, các bạn xem, đối với một sự việc chúng ta có thể hiểu rõ ràng giống như ánh mặt trời sáng tỏ, đó là có trí huệ. Vì vậy nhìn thấy một chữ Hán chúng ta có thể liên tưởng đến cuộc sống thường ngày của mình, cách nhìn của mình đối với một sự việc có sáng tỏ như ánh mặt trời không? Chúng ta khiến những chữ Hán này sản sinh ra một năng lượng giúp học sinh ngày nào cũng học được những điều rất thú vị, để các em sống trong bầu không khí vui vẻ học tập, đây là mặt học lấy một số ví dụ ngẫu nhiên. Trí huệ của Hán tự có thể nâng cao hứng thú học tập quốc học của học sinh, giáo viên chúng ta phải thường xuyên đọc các sách tra cứu và từ điển, các câu chuyện thành ngữ. Hồi còn nhỏ tôi đã rất thích lấy từ điển ra đọc, ví dụ bộ ngôn, bộ nhân, bộ thủy, sau khi xem xong thì trong vòng 5 phút tôi có thể nhớ được bao nhiêu chữ, dùng cách này để tự mình kiểm tra, chơi một mình cũng có thể chơi rất vui. Ví dụ bộ nhân, xem trong 3 phút, 10 phút thì nhớ được bao nhiêu chữ? Tự kiểm tra, 3 phút nhớ được bao nhiêu chữ? 5 phút nhớ được bao nhiêu chữ? Thậm chí chúng ta có thể tổ chức trong lớp, chia thành nhiều nhóm, sau đó lên bảng viết, không được nhìn người khác, trong vòng 3 phút chúng ta cho từng nhóm lên bảng viết bằng tinh thần đồng đội để thi đua, xem nhóm nào phát huy được tinh thần đồng đội và ghi nhớ được bao nhiêu chữ, để các em vẫn có việc làm sau khi tan lớp, sợ nhất là việc các em học sinh không có gì để làm, như thế các em sẽ làm chuyện xấu, để các em có việc để làm, có thứ để học. Ngoài ra có thể cho thi về thành ngữ, tổ chức trong trường hoặc trong lớp, giáo viên ngữ văn có thể tổ chức rất nhiều cuộc thi câu chuyện thành ngữ hoặc kể chuyện thành ngữ để mọi người đoán, giáo viên bỏ ra một ít tiền để thưởng cho học sinh, làm một số phần thưởng nho nhỏ khích lệ học sinh. Đây là những phương hướng học tập rất tốt. Thành ngữ thì chúng ta có thể làm chơi thành ngữ nói đùa, vì trước đây nếu học sinh tan học thì đều rất lộn xộn lao xao, cho nên khi tan học tôi thường nói: “Được, hôm nay chúng ta xem các em nói được bao nhiêu thành ngữ có chữ “nhất”, ví dụ “nhất mã đương tiên” (Một ngựa đi trước - Chỉ sự đi trước), “nhất ngữ thành chiêm”, “nhất diệp tri thu” (Thấy lá biết Thu về - Chỉ sự nhìn gần thấy xa), “nhất thất túc thành thiên cổ hận” (Một bước sa chân tạo thành mối hận ngàn năm - Chỉ sai một bước là hỏng)...”, trong vòng 5 phút lớp chúng ta viết ra xem thử được bao nhiêu câu, để các em học sinh cũng có thể học được một vài điều khi tan học, các em tiếp thu ý kiến lẫn nhau để liệt kê ra rất nhiều thành ngữ. Có những em biết khá ít thành ngữ thì cũng sẽ muốn tham gia, sau khi quay về sẽ nói với mẹ mình: “Mẹ ơi, chúng ta cùng học chung nhé”, để các em cùng nhau tham học, lần này thì nói thành ngữ có chữ *nhất*, lần sau có thể nói chữ *nhị, tam, tứ*, thành ngữ có *nhị, tam, tứ* sẽ không nhiều bằng *nhất*, nhưng chúng ta vẫn có thể cho học sinh suy nghĩ, buổi học tiếp theo cho các em lên bục viết, sau *nhị tam tứ* thì đến *ngũ lục thất bát cửu thập*, chúng ta có thể

cho học sinh tìm kiếm, học tập và lên bục nói cho mọi người nghe mình nhớ được bao nhiêu, đây là điểm thứ hai.

Điểm thứ ba, chúng ta phải thường xuyên khuyến khích học sinh viết nhật kí để giải tỏa nỗi sầu muộn trong lòng và luyện cách viết văn, điều này cũng rất quan trọng. Học sinh thích viết, thích viết thì giúp các em: "*Mỗi ngày các em chỉ cần viết 500 chữ, nếu sợ người khác xem thì các em có thể dùng phương pháp khác để học*", chúng ta khuyến khích học sinh dùng cách viết văn để hóa giải nỗi sầu muộn của mình, nếu viết tốt thì khích lệ học sinh ngày nào cũng viết, nếu viết được 500 chữ thì đừng gián đoạn, 3 năm sau văn phong của các em sẽ rất tốt, nếu như các em viết được 700 chữ, chưa viết xong thì đừng đi ngủ, khích lệ bản thân mình kiên trì đến cùng để luyện văn phong cho tốt. Bắt đầu từ cấp hai chị tôi đã nói với tôi: "*Nếu em tập thành thói quen viết nhật kí thì một năm sau em sẽ trở thành người viết văn hay nhất trong lớp*", tôi thật sự nghe theo, 1 năm sau thật sự thành tích môn văn đã xếp hạng phía trước, viết rất hay, lý luận luôn có logic, có trình tự, không sợ viết văn, sau đó đã tập thành thói quen viết nhật kí trong cả mấy năm liền, hóa giải nỗi buồn rầu và luyện tập văn phong của mình.

Điểm thứ tư, mỗi ngày đều cầu nguyện, nếu giáo viên có tín ngưỡng, bất kể là tín ngưỡng gì thì ngày nào cũng phải cầu nguyện, nếu học sinh cũng có tín ngưỡng, nếu các em được sự ảnh hưởng từ gia đình cũng đã có tín ngưỡng thì phải khích lệ các em ngày nào cũng cầu nguyện. Nếu ngày nào chúng ta cũng đọc tụng kinh điển thì có thể thỉnh cầu sư trưởng của mình, Khổng Lão Phu Tử sư trưởng của chúng ta trên trời linh thiêng giúp chúng ta hóa giải chướng ngại.

Điểm thứ năm là chúng ta phải sám hối lỗi lầm và tha thứ cho người khác. Trong cuộc đời này, khả năng chống chọi trắc trở của chúng ta không nằm ngoài *người sự vật*, sẽ có người gây khó khăn, chướng ngại cho bạn, chúng ta phải biết tha thứ cho người khác và sám hối lỗi lầm của mình, như vậy sẽ có thể hóa giải được, điều này cũng rất quan trọng.

Điểm sau cùng, chúng ta phải nâng cao hiếu tâm và lòng biết ơn của học sinh, điểm sau cùng này rất quan trọng, chúng ta đặt nó ở phần sau cùng, là điều quan trọng nhất. Hiếu thuận cha mẹ là bước đầu tiên trong đạo làm người, thuận cảnh và nghịch cảnh trong cuộc đời có liên quan mật thiết đến hiếu đạo, cho nên là một giáo viên, trong ngày đầu tiên nói về sự nâng cao sư đức, hiếu thuận được xếp vào điều đầu tiên, cho nên giáo viên phải làm tròn sự hiếu thuận, là một người con chúng ta đã làm tròn chữ hiếu hay chưa, điều này rất

quan trọng. Cho nên trong tâm chúng ta phải thường giữ lòng biết ơn, nếu thường có lòng biết ơn thì chúng ta sẽ có được sự hoan hỉ giống như được tắm trong gió xuân. Cho nên các thầy cô phải nên thường xuyên tranh thủ cơ hội để kể về sự khó khăn của cha mẹ, làm cha làm mẹ đều rất vất vả, kiếm tiền nuôi dưỡng gia đình, giúp đỡ người trong nhà, chăm sóc người trong nhà, không hề dễ dàng gì, nhất là sự kì vọng đối với con cái, các bậc phụ huynh luôn có kì vọng rất lớn đối với con cái của mình, cho nên là người làm con chúng ta phải biết ơn đối với tâm thuần tịnh này của cha mẹ. Chúng ta làm sao để giúp đỡ học sinh sanh khởi lòng biết ơn đối với cha mẹ, rất quan trọng, có lòng biết ơn các em mới học tập nghiêm túc, điều này rất quan trọng. Vậy chúng ta nên làm thế nào? Khi thực hành, thường bắt đầu từ sự hiếu kính của mình đối với cha mẹ, các bạn hiếu thuận với cha mẹ ra sao, chúng ta trên suốt chặng đường này nhất định sẽ có rất nhiều cảm nhận, mình đã hiếu thuận với cha mẹ ra sao, đem thể ngộ của mình ra chia sẻ cùng học sinh, thường kể những câu chuyện về hiếu đạo, ví dụ xương của cha mẹ có màu sắc khác nhau, nói lên sự vĩ đại của người mẹ. Chúng ta có nghe qua câu chuyện này chưa? Nghe rồi. Vậy câu chuyện này chúng ta có thể kể khi vừa nhận một lớp mới, để học sinh có thể biết được sự vĩ đại của người mẹ, vì mẹ phải cho con bú, dòng sữa mà chúng ta bú từ mẹ cũng giống như máu của mẹ vậy, cho nên xương của người mẹ có màu khác với người nam, xương của người mẹ thì hơi sẫm màu, hơi bị đen.

Điểm thứ hai, chúng ta có thể dùng nội dung của những câu chuyện giáo dục đức hạnh của Trung Hoa kết hợp với cuộc sống để tường thuật và diễn giải về tầm quan trọng của hiếu đạo, hiếu đạo có ảnh hưởng lớn bao nhiêu đối với cả cuộc đời chúng ta, chúng ta muốn thành tựu sự nghiệp thì trước tiên phải có tâm hiếu thuận, nếu không có tâm hiếu thuận thì đời này sự thành tựu của chúng ta sẽ rất có hạn, điều này rất quan trọng.

Điểm thứ ba, chúng ta phải hiểu rõ cuộc đời này có vô số người đang âm thầm cống hiến cho chúng ta. Ngoài cha mẹ ra, còn có sư trưởng, trường học, quốc gia, sĩ nông công thương, có rất nhiều người đang âm thầm cống hiến cho chúng ta, ví dụ chúng ta đi trên đường, con đường này từ đâu mà có? Là nhờ rất nhiều người nộp thuế đã bỏ tiền ra, nhà nước dùng đó mà xây dựng, trong đó còn có rất nhiều công nhân, rất nhiều kĩ sư thiết kế xây dựng mới có được một con đường rộng rãi như vậy. Trên thế gian này chúng ta nhìn thấy rất nhiều người còn sống trong cảnh pháo lửa, so với họ thì chúng ta hạnh phúc biết bao, phải giúp học sinh sống trong thế giới biết ơn, chỉ khi nào đã biết ơn thì các em mới tha thiết với việc học, nếu không sẽ rất khó, học sinh suy nghĩ lung tung, đầu óc ô nhiễm rất nghiêm trọng, chỉ cần trên tay có điện thoại thì sẽ bị ô

nhằm đặc biệt nghiêm trọng, nói những chuyện không tốt với bạn bè, đọa lạc rất nhiều, có rất nhiều nguyên nhân giáo viên phải hiểu, những nguyên nhân nào đủ để khiến các em đọa lạc, chúng ta phải ra sức phòng ngừa. Cho nên chúng ta phải khích lệ học sinh, bây giờ chúng ta có thể làm được gì cho xã hội, cho quốc gia? Tất nhiên là chúng ta chưa có khả năng, nhưng bây giờ cố gắng học tập, sau này chắc chắn sẽ có khả năng. Cho nên nhất định phải suy nghĩ sau này mình có năng lực báo đáp xã hội không? Khích lệ các em suy nghĩ cho kỹ, suy nghĩ được rồi thì tâm biết ơn, tâm hiếu thuận cha mẹ mới có thể sanh khởi, sau khi sanh khởi chúng ta còn phải giúp các em vững vàng, điều này rất quan trọng, chúng ta giúp học sinh củng cố hiếu tâm và củng cố tâm biết ơn, phải giúp đỡ các em. Cho nên là một giáo viên, hôm nay mình đã nói rồi nhưng ngày mai khi bước ra khỏi lớp học có thể các em sẽ bắt đầu đọa lạc. Vì vậy là một giáo viên nhất định phải nhắc đi nhắc lại nhiều lần, dạy dỗ các em không mệt mỏi, điều này rất quan trọng.

Lời kết sau cùng của chúng ta, xem một chút, học sinh hiện nay tư tưởng bị ô nhiễm rất nghiêm trọng, chỉ cần trên tay các em có điện thoại, chỉ cần các em thường lên mạng thì chúng ta rất khó kiểm soát không để học sinh của mình bị ô nhiễm, do đó việc dạy học của giáo viên sẽ ngày càng gian nan, mọi người thấy có đúng không? Thật sự là như vậy. Vì thế nâng cao khả năng giảng dạy của giáo viên là việc vô cùng quan trọng, đúng chưa? Làm sao để luôn nâng cao bản thân mình và nâng cao mức độ cần trọng khi chuẩn bị bài là một sự khảo nghiệm trên bục giảng, cho nên là một giáo viên thì chúng ta phải dũng cảm chấp nhận sự rèn luyện trong công tác giảng dạy, chúng ta theo đuổi công trình vĩ đại này thì phải một lòng một dạ làm một kỹ sư tâm hồn ưu tú của nhân loại, luôn luôn dạy dỗ tốt những em học sinh có duyên với chúng ta, mọi người thấy có đúng không? Cho nên tiết học này mặc dù nói ra có thể mọi người sẽ thấy khó lòng làm được, phải không, rất khó làm một giáo viên xuất sắc, nhưng bất luận thế nào, với tâm nguyện này chúng ta phải luôn luôn cố gắng, chỉ cần cố gắng thì tình thương của chúng ta sẽ phát huy tác dụng rất lớn, kinh nghiệm chúng ta tích lũy được tôi tin là công phu của chúng ta sẽ ngày càng lớn mạnh, sau này đối diện với học sinh khả năng giảng dạy của chúng ta sẽ ngày càng tiến bộ, chúng ta sẽ tràn ngập niềm vui trong quá trình dạy học, bởi vì các em học sinh dưới sự dạy dỗ của chúng ta, chúng ta nhìn thấy sự trưởng thành của các em, tâm chúng ta có thấy được an ủi không? Có. Cho nên sự an ủi này chúng ta phải xem đó là niềm an ủi lâu dài, hàng ngày đều luôn vui vẻ giảng dạy, làm một giáo viên vui vẻ, được không? Được, vậy thì chúc mọi người luôn luôn thuận lợi trong công tác giảng dạy, cảm ơn mọi người!

Tổ chức giáo dục Thành kính nhân Bắc Kinh <http://www.chengjing.com>

Cảm ơn các bạn đón xem